

S a cserjék közt a kertig láttam én.
 S a kert fölött, a dombok peremén
 Ha kelt a Nap, aranyködöt szitált;
 Sötét erdő, domb, rét színesre vált...

Mezők felett pacsirta-nóta szállt.

De, — így van ez, ha egyszer jő a tél
 S tar ágak közt dermesztő szél zenél,
 Fagyos lesz, szűk lesz s szürke a világ,
 Lombjuktól fosztva bokrok és a fák,

Egyetlen disz a sápadt jégvirág.

Lám, — így van ez, — ha elmúlik nyarad,
 Számodra már csak szűk kis tér marad,
 A messzi táj, virág, madár dala
 A másé lesz. Tiéd a kis szoba...

S szobádnak jégvirágos ablaka.

Écsy Ö. István

TAVASZVÁRÁS

Hankiss Jánosnak ajánlom.

Téli este: lefekszem csendben, egyedül. —

Koromsötétbe elmerengve nézek...

Öreg cigány: a Bánat halkán hegedül,

S muzsikaszóval röppennek az évek...

Álmok szárnyán szállok,

S bár sorsunk vad, álnok,

Tulipiros jövendőről dalolnak az álmok...

Igy hamvad el ezernyi nótás estelem,

S szent valósággá szépül majd az álom...

A csüggedést elűzöm, messze kergetem,

S boldogságunkat karjaimba zárom!

Öreg cigány: Bánat!

Húzd csak a nótámat:

Bazsarózsás magyar Tavasz, meghalok utánad!

Horváth János